

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Kouřilem
sídlem Kozinova 2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **S. v. j. domu č. p. X a č. p. X Š., IČO X**
sídlem Ž. 1652/28, X Š.
zastoupeno advokátem JUDr. Josefem Sedláčkem ml.
Sídlem Starobranská 327/4, 787 01 Šumperk

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2022, č. j. KUOK 5361/2022, ve věci
nařízení odstranění stavby a obnovení předcházejícího stavu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Š. (dále jen „stavební úřad“) zjistil, že právní předchůdce žalobce v domě č. p. X Ž., Š. vybudoval při realizaci půdní vestavby, povolené stavebním povolením ze dne 23. 2. 2006, dveřní otvor z této vestavby do společných prostor bytového domu, aniž byl však

tento otvor v dokumentaci ověřené k uvedenému stavebnímu povolení zakreslen. Dne 7. 2. 2008 byla sice půdní vestavba zkolaudována včetně předmětného otvoru, avšak uvedená změna nebyla projednána v řízení o změně stavby před dokončením. V roce 2019 se na stavební úřad obrátila osoba zúčastněná na řízení (Š. v. j. d. č. p. XA a č. p. XB Š.) s upozorněním, že se jedná o otvor nebezpečný, neboť při jeho využití hrozí pád osob do společných prostor chodby do 2. nadzemního podlaží.

2. Stavební úřad zahájil dne 22. 7. 2020 řízení o nařízení odstranění stavby. O dodatečné povolení stavby, tj. předmětného dveřního otvoru, žalobce nepožádal. Rozhodnutím ze dne 16. 9. 2021, č. j. MUSP 104157/2021, stavební úřad nařídil žalobci podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) tento dveřní otvor odstranit, a dále mu nařídil jej podle § 129 odst. 8 stavebního zákona zazdít.
3. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

II. Argumentace stran

4. Žalobce požadoval žalobou zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě napadal nepřiměřený a ryze formalistický postup správních orgánů, které se podle něj nedostatečně zabývaly tím, zda se v případě předmětného dveřního otvoru jednalo o podstatnou či nepodstatnou odchylku od stavební dokumentace. Učinily sice závěr o tom, že se jedná o podstatnou odchylku, která měla podléhat vlastnímu stavebnímu povolení, ale tento závěr nedostatečně zdůvodnily po věcné stránce. Omezily se totiž na zavádějící konstatování, že se jedná o otvor v nosné zdi (což není pravda) a mohlo by dojít k ohrožení požární bezpečnosti. Uvedené má přitom zásadní dopady, protože zatímco kolaudační rozhodnutí nemůže zhojit opomenutý, nicméně podstatný rozpor provedené stavby se stavební dokumentací (podle rozsudku NSS ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007-92), nepodstatný rozpor provedené stavby se stavební dokumentací zhojit může. Právě za nepodstatný rozpor pak považoval předmětný otvor stavební úřad při kolaudaci. Žalobce má tedy za to, že provedený dveřní otvor byl v souladu se stavebním zákonem legalizován kolaudačním rozhodnutím. Správní orgány přitom se závěrem o posouzení otvoru jako nepodstatné odchylky nepolemizují a nezákonnost postupu stavebního úřadu spatřují pouze v tom, že při takovém závěru mělo být postupováno formálně jiným způsobem.
5. Dále žalobce vyčetl správním orgánům, že se nijak nevypořádaly s otázkou, zda je nařízení odstranění dveřního otvoru za situace, kdy žalobce nabyt vlastnícké právo k dané stavbě v dobré víře, zásahem v nezbytném rozsahu, a tedy v souladu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře. Nadto pokud se nikdo z dotčených osob (které si během jedenácti let od jeho vybudování musely dveřního otvoru vedoucího do společného půdního prostoru všimnout) ani při ústním jednání při kolaudaci ani následně po celou tak dlouhou dobu neozval, jsou jakékoli jejich pozdější námitky opožděné a vzhledem k zásadě ochrany dobré víry již k nim nelze přihlížet. Absence formálního souhlasu spoluvlastníků byla zhojena konkludentním souhlasem nepochybně daným během oněch jedenácti let. Není zde ani žádný spravedlivý důvod pro odstranění dveřního otvoru, který žádného spoluvlastníka neomezuje.
6. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Nesouhlasil s názorem žalobce, že by kolaudační rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 7. 2. 2008 vybudování vstupu z půdní vestavby do společného půdního prostoru legalizovalo. Stavební úřad podle žalovaného pochybil, pokud předmětnou odchylku od schválené dokumentace, která by standardně podléhala

předchozímu vlastnímu stavebnímu povolení, a jejíž provedení může negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby, považoval za nepodstatnou. Jedná se o zásah do konstrukčního, resp. požárně bezpečnostního řešení, a tedy o odchylku podstatnou, neboť bylo zasazeno do požárně dělící stěny, čímž byl narušen požární úsek. Jedná se tedy o podstatnou odchylku i za situace, kdy by daná zeď nebyla nosnou. Postup stavebního úřadu při kolaudaci krom toho neodpovídal ani tomu, jak by mělo být postupováno v případě nepodstatné odchylky. Stavební úřad kolaudační řízení nespojil s řízením o změně stavby, neuvedl existenci odchylek v oznámení o zahájení kolaudačního řízení ani ve výroku kolaudačního rozhodnutí a účastníci (spoluvlastníci) tak měli za to, že stavba je provedena v souladu s dokumentací ověřenou ve stavebním řízení. K námitce žalobce, že je třeba poskytnout ochranu právům nabytým v dobré víře, žalovaný uvedl, že ani zájem na ochraně takových práv nemůže zhojit (vyvážit) nezákonnost postupu stavebního úřadu.

7. Osoba zúčastněná na řízení popsala historii sporů spojených s předmětným dveřním otvorem a uvedla, že tento neodpovídá bezpečnostním předpisům o oddělení dvou bytových jednotek a době prohoření. Dále hrozí riziko pádu do prostoru chodby, pokud by byl poklop v podlaze půdního prostoru, nacházející se bezprostředně před předmětným dveřním otvorem, otevřený. Dveřní otvor nebyl schválen všemi členy osoby zúčastněné na řízení a byl umístěn v obvodovém nosném zdivu. Propojení půdní vestavby se společným půdním prostorem není uvedeno ani v průvodní a technické zprávě, ani ve smlouvě o výstavbě. Na popsané skutečnosti byl žalobce jakožto nový nabyvatel upozorněn a tyto rovněž vyplývají z listin, které jsou uloženy u katastrálního a stavebního úřadu. Protiprávnost a nebezpečnost nelze dle osoby zúčastněné legitimovat délkou udržování protiprávního stavu.

III. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dle podané žaloby a v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili a nevyvstala potřeba provádět dokazování.

K otázce zlegalizování otvoru kolaudačním souhlasem

9. Podle § 81 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“) „s kolaudačním řízením může být spojeno řízení o změně stavby (§68), pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení“.
10. Podle § 68 odst. 1 a 2 starého stavebního zákona „stavební úřad může na žádost stavebníka v odůvodněných případech povolit změnu stavby ještě před jejím dokončením. V rozsahu, v jakém se změna dotýká práv, právem chráněných zájmů nebo povinností účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných dotčenými orgány státní správy, projedná stavební úřad žádost a vydá rozhodnutí, jímž buď změnu stavby povolí, přičemž rozhodne i o případných námitkách účastníků a stanoví podle potřeby další závazné podmínky, nebo žádost zamítne. Na řízení o změně se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení“.
11. Podle § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona „stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu

s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení“.

12. Podle § 190 odst. 5 stavebního zákona „*u staveb pravomocně povolených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se provede kolaudační řízení podle dosavadních právních předpisů*“.
13. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona „*stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena*“.
14. Obecně platilo, že pokud stavební úřad v roce 2007 po podání žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí zjistil, že se stavebník podstatně odchýlil od ověřené dokumentace, pak nebyl oprávněn zjištěnou změnu projednat v kolaudačním řízení, nýbrž muselo dojít k jejímu projednání v řízení o změně stavby před jejím dokončením dle § 118 stavebního zákona, který k 1. 1. 2007 vstoupil v účinnost a dle kterého lze změnu stavby před jejím dokončením povolit před zahájením stavby nebo v průběhu provádění stavby. Jestliže by ale stavebník o povolení změny stavby před dokončením dle uvedeného ustanovení nepožádal, pak by musel stavební úřad zahájit řízení o odstranění stavby, v jehož rámci by mohl stavebník ve smyslu § 88 odst. 1 písm. b) starého stavebního zákona požádat o dodatečné povolení stavby.
15. Pokud ale stavební úřad po podání žádosti o vydání kolaudačního rozhodnutí zjistil, že se stavebník od ověřené dokumentace odchýlil nepodstatně, pak mohl v souladu s citovaným § 81 odst. 4 starého stavebního zákona spojit s kolaudačním řízením i řízení o změně stavby (jež ale bylo nutné zahájit rovněž na žádost stavebníka). V takovém případě by ale kolaudační rozhodnutí muselo zahrnovat i výsledek řízení o změně stavby, a to explicitně ve výroku.
16. V posuzované věci ale ani jeden z těchto případů nenastal.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že stavebním povolením ze dne 23. 2. 2006, č. j. MUSP 19261/2006 stavební úřad povolil stavební úpravy bytového domu Ž. XC a X v Š. spočívající v rozšíření bytu č. XD do půdního prostoru. Mezi stranami je nesporné, že v ověřené projektové dokumentaci k dotčené stavební úpravě nebyl předmětný dveřní otvor obsažen, a tudíž nebyl do stavebního povolení zahrnut. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 7. 2. 2008, č. j. MUSP 13219/2008, povolil stavební úřad užívání povolené stavební úpravy. Ve výroku ani odůvodnění kolaudačního rozhodnutí ale není uvedeno nic o schválení jakékoliv změny stavby oproti ověřené projektové dokumentaci, o žádosti o povolení změny stavby, jejím posouzení či o jakékoliv odchylce stavby od ověřené projektové dokumentace. Z protokolu sepsaného dne 4. 9. 2007 o průběhu ústního jednání spojeného s místním šetřením ve věci kolaudace stavby, č. j. MUSP 86963/2007, soud zjistil, že na stavbě nebyly zjištěny žádné (ani drobné) odchylky od podmínek vydaných rozhodnutí (územního rozhodnutí a stavebního povolení) ani dokumentace ověřené stavebním úřadem. Rovněž v Oznámení o zahájení kolaudačního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 14. 8. 2007, č. j. MUSP 81678/2007, není zmíněno, že by společně s kolaudačním řízením probíhalo i řízení o povolení změny stavby. Z výkresu „Půdorys 3. NP“, který je součástí ověřené dokumentace ke stavebnímu řízení, soud zjistil, že jsou v něm

červeně zaznačeny dveřní otvory, přičemž způsob zakreslení (absence vysvětlení v legendě a červená barva) svědčí o tom, že jde o vyznačení změny dokumentace oproti předešlému stavu.

18. Ze zjištění, že řízení o odstranění stavby dle § 88 starého stavebního zákona ve věci neproběhlo, je třeba usoudit, že stavební úřad provádějící kolaudační řízení vyhodnotil předmětný dveřní otvor jako nepodstatnou odchylku od stavebního povolení. Z žádného z dokumentů týkajících se kolaudace předmětné stavby však nevyplývá, že by stavební úřad spojil kolaudační řízení s řízením o změně stavby (ať už k žádosti stavebníka či z důvodu zjištění změn až na místě). Předně nebyla stavebníkem žádná žádost o povolení změny stavby před dokončením vůbec podána. Rovněž v žádosti o kolaudaci není o provedení jakékoliv odchylky zmínka. Nadto, jak správně uvedl žalovaný, by informace o probíhajícím řízení o povolení změny stavby musela být prokazatelně uvedena v oznámení o zahájení kolaudačního řízení, aby ostatní účastníci kolaudačního řízení byli na tento fakt upozorněni a mohli uplatnit své případné připomínky. Především by ale tato skutečnost, jak již bylo uvedeno, musela být uvedena i ve výroku kolaudačního rozhodnutí, což není. Ostatně sám žalobce v žalobě uvádí, že kolaudační rozhodnutí bylo vydáno bez dalšího.
19. Žalobce svůj názor, že byl předmětný dveřní otvor stavebním úřadem vyhodnocen jako nepodstatná změna stavby, a tudíž zlegalizován vydaným kolaudačním rozhodnutím, opírá o rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007-92. Žalobce ale ze závěru NSS, že případné pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního rozhodnutí nemůže zhojit (legalizovat) opomenutý, nicméně podstatný rozpor provedené stavby se stavebním povolením, zcela nesprávně dedukuje, že *a contrario* nepodstatný rozpor stavby se stavebním povolením i chybným postupem stavebního úřadu kolaudačním rozhodnutím být zhojen může. Tak tomu ale není.
20. Nepodstatná odchylka od stavebního povolení skutečně mohla být kolaudačním rozhodnutím legalizována, avšak jedinečně na základě spojení s řízením o změně stavby (ať už na základě žádosti stavebníka či při odhalení odchylky při místním šetření) a zachycením této změny ve výroku kolaudačního rozhodnutí. NSS v uvedeném rozsudku rozhodně nedospěl k závěru, že by kolaudační rozhodnutí bylo způsobilé zhojit nepodstatný rozpor se stavebním povolením bez dalšího (tzn. bez odpovídajícího výroku na základě řízení o změně stavby). Takový závěr z něj nelze vyvodit. Naopak dle právní věty tohoto rozsudku, o kterou se opíral i žalovaný v napadeném rozhodnutí, *„existence kolaudačního rozhodnutí nebrání v postupu správního orgánu v řízení o nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976.“* Obdobně hovoří i následná judikatura NSS. V rozsudku ze dne 13. 3. 2019, č. j. 9 As 417/2017-57, NSS uvedl: *„Současně platí, že vydáním kolaudačního rozhodnutí se nezhojují případné závady stavby či jejího provedení v rozporu se stavebním povolením. Jinak řečeno, ačkoliv stavební úřad v kolaudačním řízení zkoumá, zda byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení, nemůže případné pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního rozhodnutí zhojit rozpor provedené stavby se stavebním povolením (viz výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 11/2007-92).“* Z těchto závěrů tedy naopak vyplývá vázanost stavebním povolením, jehož porušení případně nemůže být zhojeno kolaudačním rozhodnutím bez dalšího (bez současného rozhodnutí o změně stavby).
21. Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci nebylo o změně stavby rozhodnuto. Pouhé následné zaznačení předmětného dveřního otvoru červenou barvou do schválené projektové

dokumentace nemůže v žádném případě nahradit příslušný výrok v kolaudačním rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že předmětný dveřní otvor nebyl žádným relevantním způsobem v kolaudačním řízení ani mimo kolaudační řízení zohledněn, a tudíž nebyl legalizován, ať už představoval podstatnou či nepodstatnou změnu oproti stavebnímu povolení. Krajský soud se tak pro nadbytečnost otázkou, zda předmětný dveřní otvor představoval takovou podstatnou či nepodstatnou změnu (tedy zda se nacházel v nosné konstrukci či nikoliv či zda představoval ohrožení požární bezpečnosti a zda byl takový závěr řádně odůvodněn) již dále nezabýval.

22. Z důvodu absence jakékoliv legalizace předmětného dveřního otvoru tak byly naplněny všechny podmínky hypotézy ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a správní orgány tedy zcela zákonně rozhodly o nařízení jeho odstranění. V postupu správních orgánů nelze shledat žalobcem namítaný formalismus, jelikož i v souladu s citovanými judikaturními závěry nelze na zjištěný rozpor se stavebním povolením i přes vydané kolaudační rozhodnutí rezignovat.

K ochraně dobré víry

23. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, bod 17, je třeba chápat pod pojmem dobrá víra „*objektivně posuzované vědomí jedince o souladu jednání s právem. Jinými slovy, dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.*“ V bodě 19 téhož rozsudku je pak doplněno, že „*[s]amotná nevědomost tedy nepředstavuje dobrou víru. K naplnění dobré víry je navíc potřeba objektivní nemožnost rozpoznat skutečný stav věci.*“
24. I kdyby soud zcela odhlédl od tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že žalobce byl na nepovolený dveřní otvor upozorněn, je třeba zdůraznit, že i kdyby snad žalobce o tomto rozporu nevěděl, tato nevědomost ho s ohledem na citovanou judikaturu nezbavila povinnosti dotčenou změnu zjistit. Existence dveřního otvoru je nepochybně natolik významná změna, že ji musí zaznamenat i laik. Žalobce tedy měl a mohl zjistit (porovnáním skutečnosti se stavební dokumentací), že dveřní otvor, jehož existence si byl nepochybně vědom, byl zřízen v rozporu se stavebním povolením. Jeho případná nevědomost tak ve smyslu výše citovaného rozsudku nepředstavuje dobrou víru, a tudíž zde ani nebylo práv nabytých v dobré víře, do kterých by mohly správní orgány svým postupem zasáhnout.
25. Co se týče argumentace žalobce stran konkludentního souhlasu dotčených osob (ostatních spoluvlastníků) a opožděnosti jejich námitek dává soud za pravdu žalovanému, který v napadeném rozhodnutí konstatoval, že možnost rozhodnout o nařízení odstranění stavby není zákonem ohraničena časově. Zároveň je však třeba zdůraznit, že napadeným rozhodnutím je sledována ochrana veřejného zájmu spočívající v dodržování souladu prováděných staveb se stavebním zákonem (zahrnující v sobě mj. i ochranu zdraví osob), nikoliv poměrování práv žalobce s právy ostatních spoluvlastníků.
26. K žalobcem připomínanému nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 1956/19, je nutno uvést, že v dané věci šlo o nařízení odstranění části oplocení za situace, kdy v běhu času došlo ke změně právní úpravy tak, že nově oplocení nevyžadovalo ani územní rozhodnutí, ani stavební povolení či souhlas (oproti právnímu stavu v době jeho zbudování), což Ústavní soud vyhodnotil jako zcela nepřiměřený zásah do vlastnického práva. Daný případ se však zásadně odlišuje od nyní řešeného, neboť v nyní řešeném případě nedošlo v mezidobí ke změně právní úpravy, která by nově umožňovala zbudovat dveřní otvor bez jakéhokoli rozhodnutí stavebního úřadu. Rovněž Ústavní soud uvedl jako

podmínku pro své závěry, že: „*ponechání stavby v jejím stávajícím stavu nezasahuje do veřejného práva závažným způsobem.*“ Soud považuje za notorietu, že dveře prohoří dříve než celistvá betonová stěna tloušťky několika desítek centimetrů. Lze tedy uzavřít, že ponechání takového otvoru rozhodně zasahuje do veřejného práva (minimálně v oblasti ochrany zdraví osob) závažným způsobem. Tím jsou rovněž omezeni ostatní spoluvlastníci na svém právu na bezpečné užívání nemovitosti. Závěry vyslovené Ústavním soudem v označené věci tedy na nyní řešený případ nejsou přílehlavé.

IV. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu nedůvodnou a dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
28. Vzhledem k výše odůvodněné nadbytečnosti posouzení otázky, zda předmětný dveřní otvor představuje podstatnou či nepodstatnou odchylku od stavební dokumentace, tedy zda se nachází v nosné zdi či nikoliv, soud pro nadbytečnost neprovedl ani navržené dokazování, a to jak navrženým znaleckým posudkem, tak veškerými důkazními návrhy osoby zúčastněné na řízení, jelikož to pro posouzení otázky zákonnosti napadeného rozhodnutí nebylo podstatné.
29. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, tudíž dle ustavení § 60 odst. 5 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 8. listopadu 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu